

'n Stikky út hoofdstik 6 - Draken

Inenen blyft Jens staan.

'Sstt, ik hoor wat,' sait-y en hout syn finger teugen syn lippen.

Lieke hout hur adem in. Wat kin 't weze wat Jens hoort?

Dan skudt-y syn hoofd.

'Kom.'

Starig klautere se feerder over de hobbelige rotsen. At se boven op 'n rotpunt staan, stoat Jens Lieke an.

'Kyk, dêr.' En hij wiist.

Nou siet Lieke 't ok. Op maar 'n paar meter ôfstand is 'n groat nêst.

't Is maakt fan takken en blâden.

'Fan wat foor beest sou dat weze?' fraagt Lieke hur angstig ôf.

'Tja, 't is wel och soa groat,' sait Jens. 'Dut is niet fan 'n koalmesy.'

Se wachte even maar se sien niks en d'r gebeurt ok niks.

'Late wy 's kike.'

'En dan?'

'Lieke, even kike kin gyn kwaad,' gniist Jens.

Hij trekt hur an hur êrm met.

Lieke fynt 't maar niks. 't Is hier te stil.

Se kykt hyltyd om hur hine en ferwacht wat.

Maar wat, dat weet se niet goed.

Jens is al bij 't nêst. Hij trekt him op an de takken en blâden.

En dan gluurd-y over de rând.

Fan skrik laat-y him los en rôlt achterover.

Hij botst teugen Lieke an die't skrokken 'n stap tebek doet.

'Wat, wat hestou sien?' fraagt se met bibberende stim.

'Tjonge,' sait Jens en gaat gau weer staan.

Hij feegt syn hannen an syn broek ôf. 'Tjonge,' sait-y weer.

'Wat nou tjonge. Is 't eng?' Lieke het ogen soa groat as tafelsbordsys.

Se skudt Jens an syn mou.

'Toe, fertel.'

'Jonkys. D'r sitte jonkys in dat nêst,' sait Jens. 'Kom, dou motst se ok even sien.'

'Maar...'

'Ik skrok soakrekt allenig maar. Se doen fast niks. Kom Lieke, dut is krekt wat foor dij.'

Lieke slokt en folgt Jens dan. Se fraagt hur ôf wat foor jonkys d'r in soa'n groat nêst weune. Al gau hange sij en Jens tegaar over de rând.

En inderdaad, drie beesten kike hur an met hur swarte oochys. Se binne road fan kleur en hewwe groate bekken. Se sitte met hur drieën dicht teugennander an.

‘Neffens mij bin se banger foor ôns as wij foor hur,’ lacht Jens.

Hij wil op ‘e rând fan ‘t nêst klimme, maar durft dut dos niet goed. Derom blive hij en Lieke over de rând hangen, staand op ‘e rotsen en bekike de rooie beesten ‘s goed.

‘Wat ‘n rare beesten. En se binne soa groat. En soa... âns. Wat souwen dut weze?’

De beesten die’t dúdlik jonkys binne, maar onderwilens wel ‘n kop groater as de kines, blive benaud bijnander sitten. Se make sachte grommende geluudsys.

‘Ik fyn se liik,’ sait Jens. ‘Motst die rare poaten ‘s kike.’

Op dat stoit begint ‘e grônd te trillen. Lieke pakt Jens beet. ‘t Trillen wort slimmer en dan hore se ok ‘n gegrom. ‘n Leeg gegrom wat hyltyd dichterbij likent te kommen. ‘t Is ‘t selde gegrom as fan de klaine besys, maar dat klonk sacht en lief. Dut diepe gegrom klinkt onhailspellend.

De drie besys in ‘t nêst springe omhoog.

‘Dut is niet goed,’ mompelt Lieke.

En dan sien se wat soa’n gegrom maakt. ‘t Is ‘n echte draak!

Nag ‘n paar stappen en dan is ‘t enorme beest bij ‘t nêst.

‘Dut is de mim,’ sait Jens sacht. ‘En wij sitte bij hur jonkys.’

Met hur groate ogen en nag groatere bek staat se foor Lieke en Jens.

As fersteend blive de kines hangen. Se rúkke hur stinkende adem.
Se hore hur diepe gegrom. Se sien hur donkere blik en hur skerpe klauwen.